

Vi skal ikke her undersøge, med hvor stor Ret Forf. kalder sin Opfattelse af Forholdet mellem Mand og Kvinde den bibelsk-kristelige; han nævner selv mange Exempler paa, at der er kristne Mennesker, som ikke deler den; altsaa er forskellige Fortolkninger mulig, og man kan være Kristen uden at dele den. Sikkert er det imidlertid, at mange Kristne har det samme Syn paa Sagen som nærværende Bogs Forf., og ud fra dette Syn — at Kvinden som Hustru og Moder bør være Mandens underordnede — maa man nødvendig finde, at Kvindesagen er i et galt Spor: *det er galt* at arbejde for Hustruens retslige og sociale Ligestillelse med Manden; *det er galt* at arbejde paa at aabne Kvinderne Adgang til saakaldte mandlige Sysler.

Indskrænkede Forf. sig til at hævde dette som sin *Tro*, saa havde vi dertil intet at sige: om Troessager kan der som bekendt ikke strides. Nu indrømmer han imidlertid, at om end kristne Mennesker kunde enes om Dogmet: Manden er Kvindens Hoved, saa fulgte deraf ikke nødvendigt, at det skulde danne Grundlaget for den borgerlige Lovgivning paa dette Omraade. Han undersøger derfor de *Grunde*, der kunde tale imod Kvindernes retslige Ligestillelse med Mændene, og finder saadanne i de Vanskeligheder, som Fællesraadighed over Formuen og *især* Fællesraadighed over Børnene vilde medføre. Den sidste forekommer Forf. uovervindelig.

Dog skulde man tro, at var der noget paa denne Jord, som Ægtefolk maatte raade for i Fællesskab, saa var det Børnene, som de *begge* har sat i Verden; her kan man med fuldeste Ret beraabe sig paa det naturlige og maa kun undre sig over, at noget saa kunstigt som Særraade for det af Naturen fælles kan have faaet Indpas i vore Love — og der er nok ogsaa dem, som tvivler om, at det virkelig er der med Rette og ikke blot i Kraft af en fejl Fortolkning. En „Tilbagevenden til Naturen“ paa dette Punkt vilde sikkert kun møde meget faa praktiske Hindringer; thi i Virkeligheden er man mange Steder vendt tilbage dertil: i alle *lykkelige* Forhold er der jo faktisk Fællesraadighed over Børnene. I *ulykkelige* Forhold maa Børnene al Tid blive et Stridspunkt; Fællesraade vilde næppe forværre Striden. Men naturligvis maatte der træffes Foranstaltninger for det Tilfælde, at Ægtefællerne ikke *kunde* blive enige om Spørgsmaal, der vedrørte Børnene. Man kunde da tænke sig forskellige